

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ: ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Ἰαρ. Ἀρνίον. — Βασβολὸδ Κρεστὸδσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Χ. Χρηστοβασίλη: ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλφ. Πασσά.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΣΥΣΤΑΘΕΝ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΩΝ

«ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Ἐκκύβευσις 1^{ης} Ἰανουαρίου

1890

Γενομένης ἐκκύβεύσεως ἐνώπιον τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, συγχειμένης ἐκ τῶν κ. κ. Χαραλάμπους Ἀρνίου, Γρηγορίου Ξενοπούλου καὶ Ἰωάννου Τσακασιάνου, συμπαραισταμένων δὲ καὶ τινων τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν, ἐξήχθησαν οἱ ἐξῆς κατὰ σειρὰν ἀριθμοί:

- Αριθ. 122 τῷ κυρίῳ Πέτρῳ Ἐλευθερίῳ (Ἀθήνας)
» 39 » » Μ. Ἀναστασιάδῃ (Ναύπλιον)
» 355 » » Γρηγ. Φουρτοῦνᾳ (Καλάμας)
» 170 τῇ κυρίᾳ Πολυξένῃ Στεργίου (Κάϊρον)
» 218 τῇ δεσπ. Θεαίᾳ Σ. Παρπαρίᾳ (Ἀθήνας)
» 318 τῷ κυρίῳ Νικολ. Στραβοπόδῃ (Ζάκυνθον)

Παρακαλοῦνται οἱ κερδήσαντες, εἴτε οἱ ἴδιοι εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νὰ παραλάβωσιν ἐκ τοῦ ἡμετέρου Γραφείου τὰ κερδηθέντα βιβλία.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

I

Ὁ Πλεμὸν ἠγγρύπνησε παρὰ τὸ σῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ἦτο παγερὰ καὶ πένθιμος ἡ τιμητικὴ

ἐκείνη φρούρησις, ἡ εὐλαβὴς διατηρούμενη ὑπὸ τοῦ ἡρώικοῦ πληρώματος παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Πρὶν δὲ τὸ βαρὺ ἐκ ξύλου δρυὸς φέρετρον, ὅπερ ἔμελλε νὰ τὸν ἐμπερικλείσῃ, ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν διὰ παντὸς τὴν μορφήν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπηρετοῦντες νῆτύχησαν νὰ κάμωσιν ὥστε νὰ σκιρτήσῃ ἐξ ὑπερηφανείας ἡ ψυχὴ τῆς Γαλλίας, οἱ σιδηροὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες προσήλθον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἐθρήνησαν ὡς παιδίᾳ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τοῦ ἐρήμου πλέον θαλάμου.

Ὁ Φριδερίκος ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ἐννόησε τότε τοὺς πλήρεις ἐγκαρτερήσεως ἀλλὰ θλιβεροὺς λόγους, οὓς ὁ ναύαρχος εἶχεν ἀποτείνει αὐτῷ ὅτε τὸν συνελυπεῖτο διὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Πλεμόν. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν περιστοιχιζουσῶν τὸ σῶμα νεκρωσίων δάδων ὁ ὑποπλοίαρχος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ καὶ ἀναίμου προσώπου του, ἐπὶ τῶν ρυτίδων τοῦ μετώπου, ἐν τῇ πικρίᾳ τῇ διαγραφομένη εἰς τὰς γωνίας τῶν χειλέων τὸ μακρὸν ἔργον τῆς θλίψεως, ἥτις ὑπεβοήθησε τὴν νόσον εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ εὐρώστου αὐτοῦ ὀργανισμοῦ. Διέγνωσεν ἐν αὐτῷ ταυτοχρόνως τὴν γαλήνιον διαμαρτυρίαν βίου ἀκηλιδώτου στεφθέντος κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας ὑπὸ ἀφθίτου δόξης, κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς εἰρωνείας τῆς τύχης, κατ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ θανάτου, ὅστις ἐνωρὶς ἐπερχόμενος ἠμποδίζε τὴν δημόσιον ἔκκλησιν τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Εἰδὸς τι διαλόγου συνήφθη μεταξὺ τοῦ ἐπιζῶντος ἐκ τῶν εὐγενῶν ἀγώνων νέου καὶ τοῦ ἐνδόξου νεκροῦ, ὅστις δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἐπανίδῃ τὸ πάτριον ἔδαφος.

— Ναύαρχε, ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Πλεμὸν, δὲν ὑπῆρξες μόνον ὁ ἀπαράμιλλος ναυτικός, ἡ ἀπροσδόκητος παρηγορία τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν. Ἐπειδὴ μόνος ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ σὲ ἀνταμείψῃ δεόντως, ἀφῆρεσεν ἐπίτηδες τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπὸ

τὴν ἀχάριστον πατρίδα, ἥς ἀνύψωσες τὸ γόητρον, τιμήσας ἐπὶ τοσοῦτον τὴν σημαίαν της. Ἰσως δυσανασχέτησες τὴν τελευταίαν στιγμὴν κατὰ τῆς ἀνεκλήτου ἀποφάσεως, ἥτις σ' ἐπληττε κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ θριάμβου σου; Ἀλλὰ τί θὰ ἦσαν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην αἱ ἀσθενεῖς ἐνδείξεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μας ἀπέναντι τῆς ἀθανάτου στεφάνης, ἣν σοὶ χορηγεῖ ὁ Παντοδύναμος; Ἡμεῖς πρέπει νὰ θρηνῶμεν, νὰ θρηνῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν Γαλλίαν.

Ἀφέθη οὕτως εἰς τὴν ἔκχυσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του. Κόσμος ὁλόκληρος ἰδεῶν ἀνεκυκλῶτο ἐντὸς τοῦ πνεύματός του. Τί ἦτο λοιπὸν ἡ δόξα, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ φθαρτὸν καὶ ἐφήμερον, ὅπερ τόσοι ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων γινώσκουσιν; Ὁ ἐνώπιόν του νεκρὸς ὑπῆρξε μέγας, κατὰ τὴν εὐρυτάτην σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου. Ζῶν κατὰ τὸν διεφθαρμένον αὐτὸν αἰῶνα τῶν εὐτελῶν συναγωνισμῶν καὶ τῶν ποταπῶν ζηλοτυπιῶν κατεπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν εὐνοίαν τοῦ πλήθους, τὰ εὐκόλα καὶ ὀλέθρια μέσα δι' ὧν τόσοι μετρίως ἀξίας ἄνδρες ἀποκτῶσι τὴν δημοτικότητα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔβλεπε πάντοτε τὸ ἀντικείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπουσιν αἱ ἀληθεῖς εὐγενεῖς ψυχαί, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ἀνευ σκοποῦ τινος ἄλλου.

Ὁ βίος του ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν ἄσημος, διότι ἐδέησε ν' ἀναμείνῃ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπιδεῖξῃ τὴν μεγαλοφυΐαν του. Εἶχεν ἐγκαρτερήσει εὐγενῶς. Ὁριμος διὰ τὴν θυσίαν εὐρέθη. Ὁριμος καὶ διὰ τὴν ἀποθέωσιν. Ὅπως τὸν διακρίνῃ δὲ ἐκ τῶσων ἄλλων συγχρόνων του, οὓς ἀφῆκε ζώντας διὰ νὰ δυνήθωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κάλλιον νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ὑπεροχὴν των, ἡ θεία δικαιοσύνη ἀπέθετο τὸν φοίνικα τῆς δόξης μόνον ἐπὶ τοῦ φερέτρου του.

Περίεργος σύμπτωσις ὀνομάτων! Τὸ πλοῖον τὸ κομίζον τὸ σκῆνος αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἔφερε τὸ ὄνομα ἐνὸς ἥρωος τοῦ παρελθόντος, τοῦ μόνου ἱσως μεθ' οὗ ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ ὁ ἥρωας τοῦ πα-

ρόντος. Ὁ Βαριάρδος ἔφερε τὸν Κουρμπέ νεκρόν. Ἡ σκιὰ τοῦ ἀφρόδου καὶ ἀνεπιλήπτου ἱππότης ἦλθεν ἄρ' αὖτε εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἐφαμίλλου του; Ἀμφότεροι οἱ μαχηταὶ τοῦ Βιαγράσου καὶ τοῦ Μά-Κούγκ εἶχον πέσει βλέποντες κατὰ μέτωπον τὸν ἐχθρόν.

Ὁ Πλεμὸν ἴστατο ρεμβὺς βλέπων τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα τῆς μορφῆς, ἅτινα εἶχε σεβασθῇ καὶ αὐτὴ ἡ ἀποσύνθεσις. Ἀνελογίζετο τὴν θριαμβευτικὴν ἐπάνοδον, ἥτις ἔμελλε νῦν νὰ εἶνε κηδεῖα. Ὁ νεκρὸς ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἀπέθνησκε πρὶν ἢ συκοφαντία διαθρῶσθαι μετὰ τὸ δηλητηρίον τῆς τὴν φήμης του.

Τὶ ἀπώλεσεν ἐν αὐτῷ ἡ Γαλλία, τὸ προησθάνετο ἴσως ἡ καρδιά τῶν Γάλλων καὶ ἐθρήνει, ἀλλὰ μόνον τὸ μέλλον ἔμελλε νὰ ἀποδείξῃ. Ἐξετάζων τὸ στάδιόν του ἀνεύρισκε τὸν Κουρμπέ κεκτημένον ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ σημεία τῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἐπιβάλλονται εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν αἰώνων. Οὐδὲν ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ, οὔτε ἡ εὐθύτης τῆς καρδίας, οὔτε ἡ ὀρθότης τῆς κρίσεως.

Ὅτε ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ἐπιθανατίου στρωμνῆς, τὸ βλέμμα, ὅπερ ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ νεκροῦ, ἦτο τὸ τελευταῖον. Δὲν ἔμελλε πλέον νὰ τὸν ἐπαινῇ. Τὸ λείψανον ἀνεπαύετο ἐντὸς τοῦ φερέτρου ὑπὸ σκηνὴν ἰδρυθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου καταστρώματος τοῦ Βαριάρδου, ὅπου θὰ ἔμενε προσωρινῶς, ἕως ὅτου ἤθελεν ἀποτεθῇ εἰς τὴν πατρίον γῆν.

Καὶ τότε, τότε μόνον ὁ Πλεμὸν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡδὴ μῆνας ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Τὸ μέγα πολεμικὸν πλοῖον ἤρχισε τὸν πένθιμον πλοῦν του χαίρει-ζόμενον κατὰ τὴν ἀναχώρησιν του δι' εἰκοσιμῖα βολῆς τηλεβόλου παρὰ τῶν λοιπῶν πλοίων.

Ἀφῆκε τὴν ἀκτὴν ἐκείνην τῶν Πεσκαδωρῶν, τὴν δοξασθεῖσαν διὰ τῆς τελευταίας νίκης τοῦ μεταστάτος, καὶ προὔχωρησε πλέον μετὰ τὴν σημαίαν μεσίσιον καὶ τὰς κεραίας διεσταυρωμένας. Πανταχοῦ κατὰ τὴν διάβασιν του αἱ διαδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ προσετέθησαν εἰς τὰς διαδηλώσεις τῆς λύπης.

Ἐν Κεϋλάνῃ ἡ ἀγγλικὴ φρουρὰ προσελθοῦσα ἐχαίρεισε τὸ σῶμα. Εἰς τὴν διώρυγαν τοῦ Σουέζ αἱ ἐνδείξεις τοῦ πένθους ἦσαν φανεραὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν. Τέλος, ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Βαριάρδος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην τῆς Προδηγίας, ἐξ ἧς ὁ Πλεμὸν εἶχεν ἀπέλθει περίλυπος ἕως θανάτου, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς καθύγρους ἐκ τῶν δακρύων.

Ἀπὸ τῶν Ἀλικῶν τῶν Ἱερῶν μέχρι Παρισίων διήλθον διὰ μέσου πληθυσμῶν βαθύτατα πενθούτων. Ὁ Πλεμὸν ἀπετέλεσε μέρος τῆς τιμητικῆς φρουρᾶς, ἥτις ἐφύλαττε τὸ σῶμα τοῦ ἐνδόξου ἀρχηγοῦ τοῦ ἐντὸς τῶν Ἀπομάχων καὶ κατόπιν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ἀγίου Βουλφράν. Μολονότι εὐρίσκετο τόσον πλησίον τῆς Βρετανίας, δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ

μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου τῆς μητρὸς του. Ἐδέησε πρῶτον νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Ἀμπεβίλης ὅπου, ὑπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ τοὺς ἤχους τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν, ἠνοιχθῇ τάφος ὅπως δεχθῇ τὸ σῶμα τοῦ Ἀδόλφου Κουρμπέ ἐν τῇ πατρίᾳ γῇ.

Ἀφοῦ ἔληξαν τὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνέκτισε τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἡθέλησε τότε νὰ μεταβῇ εἰς Μορβυχάν, ἀλλὰ μίαν διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου τὸν ἐκράτησεν εἰς Παρισίους.

Ἡθέλε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὸν προβιβασμὸν αὐτοῦ καὶ τὸν βαθμὸν πλοίαρχου φρεγάτας.

Ἦτο μόλις τριακοντούτης.

Ἄλλοτε ἡ τοιαύτη εἰδήσις θὰ τὸν ἐπλήρου χαρᾶς. Ποῖαν ἀμοιβὴν καλλιτέραν θὰ ἐπόθει πᾶς ἄνθρωπος, κεκτημένος εὐγενῆ καρδίαν, εἰμὴ ταύτην, ἥτις ἀνυψοῦσα τὸν βαθμὸν του καθίστα ἐνταυτῷ σπουδαιότερον τὸ μέρος αὐτοῦ τῆς ἐνεργείας; Ἀλλὰ νῦν ὁ Πλεμὸν ἦτο μόνος. Εἶχεν ἀπολέσει τὰ πάντα, κατὰ τὴν πρόρρησιν δὲ τῆς ἀθιγγανίδος, ἐνόσφ ἡ μήτηρ του ἔζη, αὐτὸς ὑπέφερεν ἕνεκα ἄλλης τινὸς γυναικός. Ἡ μήτηρ του δὲν ὑπῆρχε πλέον. Εἶχε κοιμηθῇ, ἀφοῦ ἐθρήνησεν, ὡς χριστιανὴ εὐσεβὴς καὶ ὑποταταγμένη, συνιστάσα τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἠρνεῖτο αὐτῇ τὴν ὑστάτην παρηγορίαν νὰ τὸν ἀσπασθῇ πρὶν ἀποθάνῃ. Ἡ δὲ Λευκή!...

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Φριδερίκος δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ Λευκή; Ποῦ ἦτο; Ἐκεῖ κάτω βεβαίως, παρὰ τὴν εὐδαίμονα ἀκτὴν, τὴν ἀκτὴν τῶν φαίδρων ὕμεναιών, ἔνθα θαλεῖ ἡ πορτοκαλλέα, ἔνθα τὰ ρόδα στολίζουσι τὰς ἀτραπούς, τὴν ἀκτὴν, ἣν καλῶς ἐγίνωσκεν αὐτὸς ὁ ἄπελπις. ὦ! πόσον φοικτὸς ἐφιάλτης εἶνε ἐνίοτε ἡ ὀπτασία τῆς εὐδαίμονιάς τοῦ ἄλλου. Ἐνόμιζεν ὅτι παρειαίκετο μακρόθεν εἰς τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ ζεύγους τῶν ἐραστῶν.

Ἡ πεῖρα του δὲν ἐγίνωσκεν ἀκόμη τὴν πικρίαν τῆς ἐπαύριον τῶν ἀνευ ἔρωτος συνωμολογουμένων συνοικεσίων, τὴν προϋοῦσαν χαύνωσιν ἐν τῇ οἰκογενεῇ καὶ ἐστὶς, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συζύγου, τὰς πρῶτας τῆς γυναικὸς θλίψεις, τὰς παρακολουθουμένας ὑπὸ τῆς ἀδιαφορίας. Δι' αὐτόν, τὸν ἀπαξ μόνον ἀγαπήσαντα καὶ μὴ παύσαντα ἔκτοτε ν' ἀγαπᾷ, ὁ γάμος ἦτο σκηνὴ ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς αἰωνίου μνηστείας. Ἡ Λευκή! ἐνεφανίζετο αὐτῷ ὠραιότερα, χαριεστέρα, ἔτι ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λεοπόλδου Γκιδαλ, ὃν αὐτὸς τόσον ἀπεστρέφετο. Καὶ πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὸ ἀξιολάτρευτον πλάσμα, ὅπερ εἶχε διῆκει πρὸς στιγμὴν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι τῆς σφριγώσης νεότητός της ἐν τῷ μέσῳ τῶν κολακειῶν καὶ τῶν θωπειῶν;

Ἐν τούτοις ὁ ἀξιώματικὸς διετῆρει εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας πικρὰν τινα ἐλπίδα μὴ τὴν ἐπαινῇ, νὰ τὴν ἐπαινῇ πάλιν

μίαν φοράν κρυφίως, χωρὶς αὐτὸς νὰ φανῇ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τις τὴν παρουσίαν του. Ἦτο σύζυγος ἄλλου. Τὸ πᾶν ἤδη μετὰ αὐτῶν εἶχε ληθεῖ. Ἀλλ' ἤθελε νὰ τὴν ἐπαινῇ, νὰ ἀναπνεύσῃ μίαν ἀκόμη φοράν τὸν αὐτὸν ἀέρα. Οὐδὲν πλέον τὸν συνεκράτει ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα ἄς ἔθνησκεν, ἔστω!

Αἰφνης εἰς λογισμὸς ἔδραξε σκληρῶς τὴν καρδίαν του.

— Τὴν μητέρα μου! λησμονῶ τὴν μητέρα μου.

Εὐσεβῶς, μετὰ τὰς χεῖρας συννηωμένας, ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς νεκρᾶς. Τὴν ἰδίαν δὲ ἐκείνην ἐσπέραν ἀνεχώρησε διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας εἰς Βρετανίαν. Ἡ κυρία Πλεμὸν δὲν ἀνεπαύετο ἐν Βιέννῃ.

Ἡθέλησε νὰ ἐνταφιασθῇ πλησίον ἐκείνου, ὅστις εἶχε προηγηθῇ αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. Εἰς τι κοιμητήριον χωρίου, ὑπὸ τὴν σκιὰν γηραιᾶς ἱτέας, ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἀνεῦρε τὴν πλάκα, ὑφ' ἣν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον καταλείπει τὸ γήινον αὐτῶν σκῆνος προσδοκῶντες τὴν ἡὲ τῆς ἀθανασίας.

Τὸ βρῶν ἤδη ἐκάλυπτε τὴν πρόσφατον ἐπιγραφὴν. Βοτάναι εἶχον ἀναφύει παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ στενοῦ ἔρκους. Ὁ ἀξιώματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐδέησε νὰ τὰς ἀποσπάσῃ διὰ νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τοῦ γρανίτου καὶ ἐπιθέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ χεῖλη του.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν θρηνῶν ὅσον ἤθελεν, ἀφίρων τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν του νὰ ἐκχύσῃ τὸ ἄλγος τῆς. Οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν. Πρὸ αὐτοῦ ὅμως ὁ οὐρανὸς εἶχε θρηνήσει ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ὑποπράσιναι τινες γραμμαὶ ἐσημειοῦντο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Πέραν ἐξετείνετο εὐρύς ὁ ὀρίζων τῆς θαλάσσης. Ὁ μέγας αὐτῆς μονότονος ψιθύρος ἐβαυκάλα τὸν ὕπνον τῶν τεθνεώτων. Μεταξὺ τῆς ἀφώνου στερεᾶς καὶ τοῦ μυκωμένου ὠκεανοῦ ὑπῆρχε ποιὰ τις ὁμοιότης. Ἀμφότερα ἐλάλουν εἰς τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ ἀπείρου.

Ὁ Πλεμὸν ὠμίλει μετὰ τῶν νεκρῶν.

— Πάτερ μου, μητὴρ μου, μετὰ ἐγκατελείψατε! ἔλεγεν. Ἰδοὺ ἐγὼ μόνος εἰς τὸν κόσμον, ἐντελῶς μόνος. Πάτερ μου, φέρω τὴν στολὴν σου κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Ἀλλ' ἐξηκολούθησα νὰ φέρω καλῶς καὶ τὸ ὄνομά σου; Διεφύλαξα τὴν τιμὴν σου; Καὶ σύ, μητὴρ μου, ἀναγνωρίζεις τὸν υἱόν σου; Ἡ ἀθιγγανὶς εἶχε δίκαιον, δὲν εἶνε ἀληθές; Ὑπέφερα ἐξ αἰτίας μιᾶς ἄλλης γυναικός. Ἀλλὰ δὲν ὑπέφερα τάχα καὶ ἐξ αἰτίας σοῦ, ἀφοῦ μοῦ ἔκαμες τὸ κακὸν ν' ἀπέλθῃς χωρὶς νὰ με περιμένῃς; Ὁχι, ὀχι! Ἐνεκα σοῦ ὑπῆρξα εὐτυχής, ἕνεκα σοῦ ἔζησα, ἕνεκα σοῦ ἔγεννα ἀνὴρ. Διὰ τοῦτο, ὡς βλέπεις, πρὸς σὲ φέρω τὸν σταυρόν, ὃν ὁ ἀνδρείοτατος τῶν ἀνθρώπων ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ στήθους μου.

Καὶ ἀφαιρέσας ἐκ τοῦ στήθους του τὸ ἐνδοξον σῆμα ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς πλακῆς.

Ἡ ἡμέρα ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἔψαυον πλαγίως τὴν ἀκτὴν. Κώδων ἀντήχησεν αἱ

φύλακες ήτοιμάζοντο νὰ κλείσωσι τὴν πύλην.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, μῆτερ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μεθ' ἐνὸς λυγμοῦ.

Ἀνηγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως ὀπισθοπορῶν, ὅπως ἴδῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπὶ πλέον τὸ μνημεῖον. Διὰ μίαν ἐπανήλθε δρομαίως καὶ γονυπετῶν ἐκ νέου:

— Ὅχι, ἐπιθύρισεν, ὄχι! Καλὴν ἐντάμωσιν, μαμμά.

[Ἐπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOE

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΑΝΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Tit-Bits»

ΒΕΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

«Ὁ λύκος κτ' ἂν ἐγήρασε»...

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα λίαν ἐθορυβήθη, ὅταν ὁ Βελτίστσεφ ὅλως ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κατοικίαν της. Καίτοι ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπεν αὐτῇ εἰς ποῖον κυρίως ἀνήκουν τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῇ χρήματα, ἐν τούτοις ἡ «μαμὰ» συνεπέρανε μαντεύσασα ὅτι προήρχοντο παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς. Δέον ἔτι νὰ εἰπωμεν ὅτι αἱ πρὸς τὴν Ὀλγαν Ρωμάνοβναν ἐπισκέψεις του ἦσαν φαινόμενον σπανιώτατον· ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μόνον κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας περιστάσεις, νὰ τὴν συγχαρῇ διὰ τὴν ἐορτὴν της καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἀκούσιος ταραχὴ της, ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ διατάραξις ἐπρόδωσαν τῷ Βελτίστσεφ ἄπασαν τὴν ἀλήθειαν· ἦτο ἤδη πεπεισμένος ὅτι τὰ χρήματα εὐρίσκονται πραγματικῶς ἐδῶ, παρ' αὐτῇ—ἄλλως, πρὸς τί ἡ ταραχὴ αὕτη;

Καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς στιγμιαίας ὑπεροχῆς τῆς θέσεώς του, πρὶν ἔτι ἡ «μαμὰ» προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ καὶ στοχασθῇ.

— Ἐπέρασα ἐπίτηδες ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπητὴ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴν ἐκδούλευσίν σας, ἤρξατο οὕτως, ἰσχυρῶς καὶ περιχαρῶς θλιβὼν τὴν χεῖρά της. Τόσον μὲ ὑπεχρεώσατε, τόσον σὰς εἶμαι ἐγνώμων, ὥστε δὲν εὐρίσκω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Διατί... διατί... τί λόγους! ἐπονόρησεν ἡ πρῶν ὀρχηστρίς, ἐκπλησσομένη καὶ ἐνδοιάζουσα ἐπὶ μάλλον.

— Πῶς, διατί; διὰ τὰ χρήματα καὶ

τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔχετε κρυμμένα! ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ, θεωρῶν εὐμενῶς ἀλλ' ἐπιμόνως καὶ εὐθέως αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δι' αὐτοῦ ἐκάματε εἰς ἐμὲ καὶ τὴν Λιουδμήλαν μεγάλην ἐκδούλευσιν. Ἐκρίναμεν, βλέπετε, ἀναγκαῖον, ὦστε τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ μὴ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ εἰς ἰδιαιτέρας, εἰς πιστὰς χεῖρας. Τὸ εἶχα φέρεи κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Λιουδμήλαν, ἀλλ' ἐκείνη, ἃς εἶνε καλὰ, ἐπρονόησε καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς σὰς. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, Ὀλγα Ρωμάνοβνα, προσέθετο οὕτως διὰ φιλίως παραινετικοῦ ὕφους, πρὸς Θεοῦ, μὴν ἔβγῃ λέξις ἀπὸ τὸ στόμα σας, μὴ μάθῃ κανεὶς περὶ τῶν χρημάτων τούτων! Ἄλλως τε, ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ὀλίγον τὸ μέλλον μας. Δὲν σὰς τὸ εἶπεν ἀκόμη ἡ Λιουδμήλα; Τὴν νυμφεύομαι, ζεῦρετε!... Νὰ πάρωμεν μὴ τὸ διαζύγιον καὶ στεφάνι ἀμέσως!... Συγχαρῆτέ με, chère maman, συγχαρῆτέ με!

— Ναί;! εἶνε δυνατόν;... Δὲν μοῦ χωρατεύετε; περιχαρῶς ἐξεπλάγη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ εἰσχωροῦν χωρατὰ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; σοβαρῶς ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ. Ὡς βλέπετε λοιπόν, εἰς αὐτὰ τὰ χρήματα ἔγκειται τὸ κοινὸν ἡμῶν μέλλον· τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἰδικόν της καὶ τὸ ἰδικόν σας. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ σὰς εἰποῦμεν, πῶς καὶ διατί ἐδέησε νὰ τὰ φυλάξετε σεῖς, καὶ πάλιν ὅμως ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς παρακαλέσω θερμῶς νὰ τὰ φυλάξετε, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ περὶ αὐτῶν τίποτε.

— Δι' αὐτὸ νὰ μένετε ἥσυχος! Βρίσκονται σὲ πιστὰ χέρια! Εἰς κανένα δὲν θὰ τὸ εἰπῶ! ἐφλυάρησεν περιχαρῆς ἡ χορεύτρια.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, ψυχίτσα μου, ποῦ τὰ ἔχετε κρυμμένα; περιφροντὶς καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ· εἶνε τὸ μέρος ἀσφαλές;

— Ὡ, ἀσφαλέστατον! ἐκαυχῆθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· εἶπα στὴν ἀρχὴ νὰ τὰ κρατῶ ἐπάνω μου, ἔτσι δά, ζεῦρετε, στὴν μέση μου γύρω, ἀλλὰ δὲν ἦτον εὐκολον· πάρα πολὺ, ζεῦρετε, μὲ παρεμόρφονε. Λοιπὸν τὰ ἔβαλα κάτω ἀπὸ τὰ καθαρὰ ἀσπρόρουχά μου μέσα στὸ κομὸ.

— Καὶ εἶνε τάχα ἀσφαλῆ μέσα εἰς τὸ κομὸ; μετὰ μερίμνης ἠρώτησεν ὁ Πλάτων· εἰς τὸ κομὸ εἰμπορεῖ καὶ ἡ ὑπηρετρία σας νὰ βάλῃ τὸ χέρι της.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι! εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπω! Εἶμαι μοναχὴ ἐδῶ, καὶ τὰ κλειδία πάντοτε τὰ κρατῶ ἐπάνω μου· προσπαθῶ δὲ τῶρα νὰ μένω περισσότερον εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ τὰ φυλάττω, καὶ ὅταν πηγαίνω εἰς τῆς Μήλοτσκας, κάθε φορὰ ποῦ ἐπιστρέψω, πηγαίνω σιγὰ—σιγὰ καὶ παρατηρῶ, ἐκεῖ εἶνε;... Ὅσο δι' αὐτὸ περὶ εἰμπορεῖτε νὰ μένετε ἐντελῶς ἡσυχος!

— Πολὺ καλὰ λοιπόν! εἶπεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, θλίψας μετ' αἰσθήματος τὴν χεῖρά της.

Ἡ ὀρχηστρίς ἀνέλαβεν ἤδη μικρὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἠδυνήθη νὰ στοχασθῇ. Ὁ Βελτίστσεφ διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ὕφους καὶ διὰ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου βήματος πρὸς τὴν ἀμεσον οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς πειστικότητος ἐκείνης, διὰ τῆς θετικῆς βεβαιότητος, δι' ὧν συνωδεύοντο οἱ λόγοι του, τοσοῦτον ἐδέσμευσεν τὴν Ὀλγα Ρωμάνοβναν, ὥστε αὕτη ἐκ πρώτης στιγμῆς ἐκολακεύθη καὶ ὠμολόγησε τὰ πάντα. Ἡ πεποίθησις, μεθ' ἧς οὗτος ὠμίλει, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Βελτίστσεφ οὐχὶ μόνον ἀρχῆθεν ἦτο μεμνημένος εἰς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι, συνεπεία τῆς θελήσεως τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς παροτρύνσεώς του κυρίως, ἐξετελέσθη οὕτω πῶς ἡ πράξις αὕτη· καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἀπὸ κοινού, διατί νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὸν κυριώτερον μέτοχον, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ οὗτος τῇ διακοινοῖ τοιαύτην ἐκπληξίν, τοιαύτην εἰδήσιν, περὶ τοῦ διαζυγίου, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ αὕτη μάλιστα ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπε τί; Ἦδη ἡ τρυφερὰ μήτηρ ἐγνώριζεν ὅτι τὰ χρήματα ταῦτά εἰσι προωρισμένα διὰ τὴν κοινήν αὐτῶν μέλλουσαν εὐτυχίαν.

— Ἀλλὰ... Τί ἔπαθεν ἡ Μήλοτσκα, μὲ ἀπορίαν ὑπέλαβεν αὕτη, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε διὰ σὰς, ὅτι τὸ ζεῦρετε... οὔτε διὰ τὸν γάμον... οὔτε διὰ τίποτε... Περιέργον!

— Ἀλήθεια, δὲν σὰς εἶπε; ἐλαφρῶς ἐξεπλάγη ὁ Βελτίστσεφ. Διὰ τὸν γάμον, ἃς ποῦμεν, δὲν εἰμποροῦσε ἀκόμη νὰ σὰς εἰπῇ, διότι περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου μόλις χθὲς ὠμιλήσαμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ χρήματα... εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐγὼ τὴν εἶχα παρακαλέσῃ νὰ τὰ κρύψῃ εἰς ἀσφαλῆς χεῖρας. Ἀς ποῦμεν, αὕτη εἰμποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὥς νὰ ἦσαν ἰδικὰ της, διότι κυρίως αὐτὸς ἦτον ὁ σκοπὸς μου, νὰ τῆς τὰ παραχωρήσω νομίμως· ἀλλὰ... διατί ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν συμμετοχὴν μου ἀπὸ τὴν μητέρα της, τοσοῦτω μάλλον, ἀφοῦ ἐγὼ σὰς θεωρῶ ὡς συγγενὴ μου!... Τοῦτο πράγματι εἶνε ὀλίγον παρὰ ὀδοξον ἐκ μέρους της... Ἐπειτα δά, προσέθετο ὁ Βελτίστσεφ μετὰ ραθύμου μειδιάματος, ἔπειτα δά, σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἐν γένει κρυφοῦ χαρακτήρος.

— Ἄν δὲν ἤξεύρω ἐγὼ, πρὸς θὰ ζεῦρῃ τὸν χαρακτήρα της! εἶπε κινουσα τὴν κεφαλὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ μικρῇ τὴν ἐμάλωνα γὰρ τὴν μυστικότητά της, καὶ τότε τέτοια ἦτον!... Καὶ νὰ ἰδῆτε, προσέθετο ἡ μήτηρ, ὅλαις αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ποῦ ἐπῆγαινε ἐκεῖ, ὅσαις φοραῖς ἀνέφερα διὰ τὰ χρήματα, τίποτε δὲν μοῦ ἐξεμυστηρεῦθη, ὅλο λόγια τοῦ ἀέρος καὶ τὰ συνηθισμένα. «Γιατί, τῆς λέγω, ἀπὸ τῇ μητέρα σου, καὶ τέτοια μητέρα, τὸ κρύβεις καὶ δὲν τῆς τὸ λές;»—«Τίποτε ἀκόμη, μαμμάκα, κ' ἐγὼ, λέγει, δὲν ἤξεύρω, πῶς καὶ τί θάβγῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν· κατόπιν, μόνη σας θὰ τὸ ἰδῇτε, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, σιωπῇ».

— Λοιπόν, σιωπῇ καὶ σεῖς θωπευτικῶς μειδιῶν, διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ.